

КВАЛІФІКУЮЧІ ОЗНАКИ СКЛАДУ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО 239-2 КК УКРАЇНИ

О.В. Буцко

*аспірант кафедри кримінального права та процесу
ВНЗ «Національна академія управління»*

Постановка проблеми. Актуальність цієї роботи зумовлена тим, що з'ясування суті кваліфікуючих ознак складу злочину, передбаченого ст. 239-2 КК України має важливе значення для правильної кваліфікації діяння і призначення судом справедливого вироку, тому що їх наявність значно впливає на ступінь суспільної небезпеки вчиненого діяння і суб'єкта злочину, та на характер відповідальності.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблему кваліфікуючих ознак складів злочинів у цілому досліджували: П.П. Андрушко, Ю.В. Баулін, О.О. Дудоров, В.А. Клименко, В.К. Матвійчук, В.О. Навроцький, М.І. Хавронюк та інші.

Метою статті є дослідження кваліфікуючих ознак складу злочину незаконне заволодіння землями водного фонду в особливо великих розмірах.

Основні результати дослідження. В науці кримінального права складу злочинів традиційно поділяють на основні (прості), склад з обставинами, що пом'якшують відповідальність (так звані привілейовані складу), та склад з обставинами, що посилюють відповідальність (так звані складу із кваліфікуючими ознаками). Отже, під кваліфікуючими ознаками злочинів розуміють складу злочинів, які наділені ознаками, що посилюють відповідальність, тобто, крім ознак основного складу, вони містять також ознаки, що характеризують підвищену суспільну небезпечність діяння порівняно з основним складом. Такі складу, як правило, сформульовані в частинах других відповідних статей Особливої частини КК України. Різновидом кваліфікованого складу є особливо кваліфікований склад. Це склад з так званими особливо обтяжуючими обставинами (особливо кваліфікуючими ознаками), які передбачаються у відповідних частинах статей після частин других цих статей.

Термін «кваліфікація» походить від латинського qualis — який, якої якості. Кваліфікація взагалі — віднесення певного явища, речі за їхніми властивостями (якістю) до певного класу чи категорії. Правова кваліфікація — це пошук, вибір і застосування до певної події, випадку конкретної правової норми [1].

Кваліфікацію злочинів А.А. Герцензон визначав як встановлення відповідності конкретного діяння ознакам того чи іншого складу злочину, передбаченого кримінальним законом. Таке визначення поняття кваліфікації злочинів взагалі можна визнати правильним. Воно відображає основну сутність кваліфікації — встановлення відповідності ознак вчиненого діяння ознакам складу злочину, описаного в законі. Але воно правильне лише як загальне й орієнтовне. Головний недолік цього визначення в тому, що воно не вказує на ту кримінально-правову норму, яка є єдиною, що повинна бути застосована у цьому випадку саме до цього діяння. Кримінально-правова кваліфікація є застосуванням не будь-якої норми закону, а лише певної, конкретної [2, с.15]. Кваліфікація може бути правильною лише тоді, якщо буде застосовано саме ту норму, яка передбачає це діяння, тобто застосовано лише одну і лише певну, конкретну норму. Проте у визначенні А.А. Герцензона поняття кваліфікації злочинів вказівка на відповідність конкретного діяння ознакам того чи іншого складу злочину, передбаченого кримінальним законом, не визначає цієї норми, єдино правильної для цього випадку норми. Цей недолік робить поняття кваліфікації злочинів малоприматними для практики.

У подальшому найбільший внесок у розвиток теорії кваліфікації злочинів зробив академік В.М. Кудрявцев. Кваліфікація злочинів, на думку В.М. Кудрявцева, є встановлення та юридичне закріплення точної відповідності між ознаками вчиненого діяння та ознаками складу злочину, передбаченого кримінальним законом [3, с.7-8]. На відміну від професора А.А. Герцензона академік В.М. Кудрявцев точніше визначає ту норму, яку необхідно застосувати при кваліфікації злочину.

Так само як і В.М. Кудрявцев визначають поняття кваліфікації злочинів професори А.Ф. Зелінський [4], Б.А. Куринов [5] і С.А. Тарарухін [6]. Але й таке визначення цієї норми незадовільне, оскільки воно неконкретне, неоднозначне, не виключає застосування неналежної норми, тобто не виключає помилки. Воно не враховує детальної конкретизації і диференціації кримінально-правових норм, що відображають прагнення законодавця до диференціації кримінальної відповідальності. Сучасна диференціація кримінально-правових норм настільки деталізована, що багато окремих, самостійних складів злочинів, передбачених законом, відрізняються один від одного лише однією ознакою.

Глибинною сутністю кваліфікації злочинів є встановлення всіх ознак певних злочинів і додатково ще однієї ознаки цього певного, конкретного діяння і складу злочину, що його передбачає. З цього випливає, що необхідна і єдина для кваліфікації норма відрізняється від інших подібних більшістю ознак, вона повніше описує ознаки певного злочину [7, с.45].

Отже, для правильної кваліфікації злочину необхідно вибрати і застосувати ту норму, яка найповніше описує ознаки вчиненого діяння. В цьому і полягає юридична сутність кваліфікації злочинів. Відповідно до вищевикладеного М.Л. Коржанський зазначає, що у кримінальному праві кваліфікацією називається юридична оцінка злочину і встановлення (застосування) тієї кримінально-правової норми, яка повніше описує ознаки цього злочину.

Кваліфікувати злочин означає встановити повну відповідність його ознак ознакам норми, яка передбачає відповідальність саме за вчинення цього злочину [8, с.149].

Отже, кваліфікуючі ознаки, поряд з іншими кримінально-правовими засобами, виконують функцію диференціації кримінальної відповідальності, встановлюючи нові, підвищені порівняно з передбаченими санкціями за злочин з основним складом, межі типового покарання [9, с 366]. Таким чином, кваліфікуючі ознаки використовуються у кримінальному праві як засіб диференціації кримінальної відповідальності для конструювання більш небезпечного виду діянь і відповідно для визначення у законі нових меж караності порівняно з тими, які передбачені за вчинення основного складу злочину.

Усе це дає нам змогу зрозуміти, що законодавець широко використовує кваліфікуючі ознаки для створення кваліфікованих і особливо кваліфікованих складів злочинів. Н.О. Гуторова зазначає, що сукупність цих ознак дозволяє за рахунок більш детального законодавчого визначення меж кримінальної відповідальності за вчинені злочини скоротити межі судового розсуду при призначенні покарання [10, с. 48].

Аналізуючи статті Розділу VIII Особливої частини КК України «Злочини проти довілля» необхідно зазначити, що законодавець непослідовно та не системно використовує кваліфікуючі ознаки для диференціації кримінальної відповідальності, що очевидно порушує принцип диференціації кримінальної відповідальності.

Диференціація кримінальної відповідальності за злочини у сфері охорони довілля за допомогою кваліфікуючих ознак стає важливою умовою призначення справедливого і спів розмірного покарання відповідно до характеру і ступеня суспільної небезпеки вчиненого злочину.

Отже, при проведенні диференціації необхідно зіставляти межі кримінальної відповідальності за суміжні злочини, враховуючи характер і ступінь суспільної небезпеки.

У теорії кримінального права всі склади злочинів відповідно до ступеня суспільної небезпеки можна поділити на три види: 1) основний (простий) склад злочину; 2) кваліфікований склад злочину з обтяжуючими обставинами; 3) привілейований склад злочину із пом'якшуючими обставинами.

Під основним (простим) складом злочину розуміють склад злочину без обтяжуючих і без пом'якшуючих обставин [11, с. 34].

На правовому рівні він є зазвичай описаним у кожній частині першій відповідної статті Особливої частини КК України. Не є виключенням і виклад складу злочину у ч.1 ст.239-2 «Незаконне заволодіння поверхневим (грунтовим) шаром земель водного фонду в особливо великих розмірах» КК України.

Привілейований склад злочину – це такий склад злочину із властивими йому певними пом'якшуючими обставинами, за вчинення якого у законі значно знижується розмір покарання у порівнянні із покаранням за дії, які описані щодо основного складу злочину [11, с.34].

І, нарешті, кваліфікований склад злочину є складом злочину із обтяжуючими обставинами (однією чи кількома альтернативними) і суворішою санк-

цією порівняно із санкцією за вчинення злочину простого виду. Найчастіше такий склад злочину описується у частині другій відповідної статті Особливої частини КК України (ч.2 ст. 239-2 КК України) [11, с.35].

Відповідно до ч.2 ст.239-2 КК України кваліфікаційними видами складу злочину є вчинення «незаконне заволодіння поверхневим (грунтовим) шаром земель водного фонду в особливо великих розмірах» за умови:

- а) якщо вона вчинена повторно;
- б) або за попередньою змовою групою осіб.

За ч.3 ст.2392 КК кваліфікуючими ознаками виступають дії, передбачені частинами 1 або 2 ст.2392 КК, якщо вони спричинили тяжкі наслідки.

Слід звернути увагу на те, що наразі саме за вчинення злочину, передбаченого ч.3 ст.239-2 КК України, встановлюються найсуворіші кримінальні покарання за незаконне заволодіння землями водного фонду в особливо великих розмірах, які, зокрема, караються обмеженням волі на строк від трьох до п'яти років або позбавленням волі на той самий строк, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років та з конфіскацією знарядь і засобів заволодіння.

Отже, щодо першого кваліфікованого виду насамперед відмітимо, що найбільш істотними підставами (критеріями), за якими в теорії кримінального права повторність злочинів поділяють на види (різновиди), є: 1) особливості складів злочинів, які утворюють повторність; 2) наявність або відсутність факту засудження (альтернатива – наявність або відсутність судимості); 3) форма вини; 4) кримінально-правове значення.

Необхідно зауважити, що будь-який злочин має часові характеристики – початковий та кінцевий моменти. При вирішенні питання про наявність чи відсутність повторності юридичним орієнтиром мають виступати початкові моменти обох злочинів, адже «повторним» має визнаватися той злочин, який розпочато пізніше, тобто початковий момент якого настав пізніше початкового моменту іншого злочину [12, с. 26-27].

Залежно від того, коли саме мав місце початковий момент наступного злочину (до настання кінцевого моменту попереднього злочину чи після нього), можна виокремити два основні варіанти неодночасного вчинення злочинів: 1) Початковий момент наступного злочину настав після кінцевого моменту попереднього злочину, тобто після того, як вчинення попереднього злочинного діяння завершено. Такий варіант неодночасного вчинення злочину є найбільш поширеним та досить простим з точки зору кваліфікації злочинів. У даному випадку перший злочин, як правило, є закінченим, у той час як другий злочин може бути закінченим або припиненим на стадії готування або замаху. 2) Початковий момент наступного злочину настав після початкового моменту попереднього злочину, але ще до того, як його вчинення завершено. При цьому для визначення злочинів такими, що вчинені неодночасно, не має значення: а) чи будуть обидва злочини в подальшому закінченими, чи їх буде припинено на стадії готування або замаху; б) як співвідносяться між собою за часовими характеристиками кінцеві моменти обох злочинів (збігатимуться,

раніше настане кінцевий момент попереднього злочину чи раніше настане кінцевий момент наступного злочину) [11, с.260].

Отже, неодноразовість вчинення злочинів, як специфічна ознака їх повторності, є обов'язковою і полягає у тому, що за часовими характеристиками не збігаються саме початкові моменти часу вчинення тих злочинів, що утворюють множинність.

Другою специфічною ознакою є, особливості окремих злочинів, що утворюють повторність. Дана ознака, як специфічна для повторності злочинів, розглядається майже всіма науковцями і використовується для розмежування повторності злочинів з тими проявами реальної сукупності злочинів, які до неї не належать [13, с.5].

Український законодавець обрав та закріпив у КК України таку модель повторності злочинів, за якою повторність можуть утворювати як злочини одного виду (тотожні злочини), так і однорідні злочини [15, с.106].

Під поняттям «тотожні злочини», а саме така назва злочинів одного виду зустрічається майже в усіх джерелах, розуміють злочини, які у кримінальному законодавстві, за загальним правилом, передбачені окремою статтею під однією назвою [14, с.229-230]. Слушною є думка М.І. Мельника, який у своєму коментарі до КК України зазначає, якщо вчинені злочини є тотожними і передбачаються однією й тією самою статтею (частиною статті) КК України, то окрема кваліфікація кожного з них не потрібна, проте факт вчинення злочину повторно може бути враховано як обтяжуючу покарання обставину [15, с.106].

Під поняттям «однорідні злочини» розуміють вчинення декількох подібних злочинів, які у кримінальному законодавстві, за загальним правилом, передбачено різними статтями Особливої частини КК України за наявності певної спеціальної вказівки законодавця [16, с.55]. В цьому питанні М.І. Мельник визначає, якщо винний вчинив два або більше передбачених різними статтями КК України злочинів, які закон визнає повторністю, кожен із вчинених злочинів кваліфікується за відповідною статтею (частиною статті) КК України, але другий і наступний злочини – за частиною відповідної статті КК України, яка передбачає вчинення зазначеного злочину повторно. Виняток у цьому плані становлять злочини (другий та наступний), що підпадають під норми КК України, які є особливо кваліфікованими складами [15, с.106].

На відміну від поняття «повторність злочинів» похідна від нього кваліфікуюча ознака «вчинення злочину повторно» стосується кримінально-правової оцінки лише продовжуваної злочинної діяльності на фоні раніше вчиненого злочину, тобто охоплює вчиненні після вчиненого раніше виключно інші злочини (тотожні або у випадках, встановлених у законі, однорідні злочини). Посилена кримінальна відповідальність у таких випадках, враховуючи юридичну техніку побудови статей Особливої частини КК України, де врахована вказана кваліфікуюча ознака, встановлена виключно за вчинений повторний злочин (злочини), а не за всі злочини, що утворюють таку повторність [17, с.35-39].

Зазначимо той факт, що законодавець закріплює у чинному КК України поняття «повторність», «сукупність» та «рецидив» злочинів, а також правові

наслідки цих форм множинності злочинів визначені в законі (ст.ст. 32-35 КК України). Де відповідно до ч.1 ст.32 КК України повторністю злочинів визнається вчинення двох або більше злочинів, передбачених тією самою статтею або частиною статті Особливої частини цього Кодексу [18].

Зауважимо, що повторність виникає незалежно від того, чи була винна особа засуджена раніше за вчинення одного чи кількох злочинних порушень встановленого порядку використання і захисту земель водного фонду, які утворюють повторність. Повторність даних злочинів виникає і у тих випадках, коли один, декілька або й усі злочинні порушення незаконного заволодіння поверхневого (грунтового) шару земель водного фонду в особливо великих розмірах, вчинено у співучасті або коли якісь із вчинених злочинів не є закінченими і кваліфікуються як замах чи готування.

Вважаємо що ч.2 ст.239-2 КК України передбачена специфічна повторність, як зазначає доктор юридичних наук П.С. Матишевський, у науці кримінального права визначаються два види повторності: 1) загальна повторність; у законі вона є зазначеною як одна з обставин, що обтяжує злочин (п.1 ст.67 КК України); 2) специфічна повторність, яка є передбаченою у відповідних статтях Особливої частини Кодексу як така, що надає складу злочину кваліфікованого виду [19, с.201].

При цьому, спеціальна повторність означає вчинення двох або більше злочинів в одному випадку лише тотожних, передбачених однією і тією ж самою статтею або частиною статті Особливої частини КК України (ч.1 ст.32 КК України), а іншому – однорідних злочинів, передбачених різними статтями Кодексу, але лише у випадку, якщо повторність є передбаченою у таких статтях Особливої частини Кодексу [18].

Отже, у ч.2 ст.239-2 КК України йдеться про повторність саме тотожних злочинів, передбачених ч.1 ст.239-2 КК України.

На наш погляд, повторним має вважатись вчинення будь-яких із передбачених ч.1 ст.239-2 КК України діянь у будь-якій послідовності особою, яка раніше вчинила такі ж чи інші діяння, як щодо різних об'єктів земель водного фонду, визначених у ч.1 ст.239-2 КК України, так і щодо одного і того ж об'єкту. При цьому, не буде утворювати повторності незаконне заволодіння поверхневим (грунтовым) шаром земель водного фонду в особливо великих розмірах вчинення особою декількох тотожних дій, які є об'єднаними єдиним її злочинним наміром, тобто утворюють єдиний продовжуваний злочин. А саме, не буде утворювати повторність даного злочину незаконне видобування піску з дна водоймища (річок, озер, моря та ін.) спочатку у кількості більше ніж десять кубічних метрів поверхневого (грунтового) шару земель водного фонду, а потім – за мірою реалізації – ще додатково у кількості більше ніж десять кубічних метрів поверхневого (грунтового) шару земель водного фонду, якщо такі діяння вчиненні із єдиною злочинною метою та єдиним умислом – отримання прибутку за рахунок незаконного заволодіння поверхневим (грунтовым) шаром земель водного фонду в особливо великих розмірах.

Потрібно також звернути увагу, що раніше вчинений особою злочин, передбачений ч.1 ст.239-2 КК України, не може бути підставою для визнання

вчиненого нею наступного злочину, передбаченого ч.1 ст.239-2 КК України, повторним, якщо судимість була погашеною чи знятою відповідно до положень статей 89 чи 91 КК України, або особа була в установленому законом порядку звільненою від кримінальної відповідальності згідно зі ст. статей 45-49 КК України.

Отже, повторним визнається злочин, вчинений особою, яка раніше вчинила такий самий злочин, тобто заволодіння поверхневим (грунтовим) шаром земель водного фонду в обсязі більш ніж десять кубічних метрів, якщо судимість не була знята чи погашена, а також до моменту вчинення повторного злочину не минули строки давності притягнення до кримінальної відповідальності.

Щодо другого кваліфікаційного виду злочинного порушення передбачених ч.1 ст.239-2 КК України, за попередньою змовою групою осіб, зазначений у ч.2. ст.239-2 КК України, яка спрямована на вдосконалення кримінально-правової охорони у сфері довкілля. Включенням законодавцем ст. 239-2 КК України, а саме ч.2 ст.239-2 КК України є викликаним необхідністю підвищення ефективності кримінально-правової боротьби із вчиненням даного злочину за попередньою змовою групою осіб [20].

Як показує правозастосовна практика, незаконне заволодіння поверхневим (грунтовим) шаром земель водного фонду в особливо великих розмірах часто вчинюються саме за попередньою змовою групою осіб, де злочин передбачений ст.239-2 КК України, може вчинятися групою, до якої входять особи, які є суб'єктом злочину, а саме фізичні-осудні особи, які досягли кримінального віку. Таке визначення зроблено на підставі дослідження (в цій роботі) суб'єктивних ознак злочину, передбаченого ст.239-2 КК України, та відповідно до ст. 26 КК України, де визначається умисна спільна участь декількох суб'єктів злочину у вчиненні умисного злочину, де дана ознака охоплює лише випадки вчинення злочину особами, що є осудними та досягли віку кримінальної відповідальності [18].

За нашим переконанням, недоліком кваліфікованих ознак незаконного заволодіння поверхневим (грунтовим) шаром земель водного фонду, які визначені у ч.2 ст.239-2 КК України, є відсутність у зазначеній статті такої особливо кваліфікованої ознаки цього складу злочину, як вчинення „Незаконне заволодіння землями водного фонду в особливо великих розмірах ” організованою групою.

Вважаємо, що вчинення даного злочину організованою групою осіб є набагато більш суспільно небезпечним діянням, ніж вчинення даного злочину однією особою чи за попередньою змовою групою осіб.

Висновок. Отже, в ст.239-2 КК України законодавець розуміє під «тяжкими наслідками» заподіяння шкоди, що характеризується підвищеною небезпекою, руйнуванням чи істотним ушкодженням на значних територіях, втратою унікальних і рідкісних об'єктів природи, масовою загибеллю людей, масовою загибеллю тварин на великій території, значною матеріальною шкодою тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Словник української мови: В 11 томах. – Т.10. / За ред. І.К. Білодіда// АН УРСР Інститут мовознавства. – К. : Наукова думка, 1978. – 834с.
2. Уголовное право. Общая часть: [учебное пособие для слушателей ВЮА]; под ред. А.А. Герцензона. – М. : Изд-во РИО ВЮА, 1948. – 460 с.
3. *Кудрявцев В.Н.* Теоретические основы квалификации преступлений / В.Н. Кудрявцев. – М. : Госюриздат, 1963. – 323с.
4. *Зелинский А.Ф.* Квалификация повторных преступлений: [учебное пособие] / Зелинский А.Ф. – Волгоград : Изд-во ВСШ МВД СССР, 1976. – 55 с.
5. *Куринов Б.А.* Научные основы квалификации преступлений / Б.А. Куринов – М. : Издательство Московского университета, 1984. – 182 с.
6. *Тарарухин С.А.* Квалификация преступлений в следственной и судебной практике: [монография] / С.П. Тарарухин. – К. : Юринком, 1995. – 208 с.
7. *Коржанский Н.И.* Объект посягательства и квалификации преступления: [учебное пособие] / Н.И. Коржанский – Волгоград : НИиРИОВСШМВДСССР, 1976. – 120с.
8. *Коржанський М.Й.* Кримінальне право: законодавство України. Загальна частина: [курс лекцій] / Коржанський М.Й. – К. : Атіка, 2001. – 432с.
9. *Марін О.К.* Окремі теоретичні основи аналізу системи ознак, що кваліфікують злочин // Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні матер. XII регіон. наук.- практ.конф., 9-10 лютого 2006р. – Львів : Юридичний факультет Львівського національного університету ім. І.Франка, 2006. – С.366-369/
10. *Гуторова Н.О.* Проблеми вдосконалення кваліфікуючих ознак злочинів у сфері господарської діяльності // Відповідальність за злочини у сфері господарської діяльності: матер.наук.-практ.конференції / [ред.кол.: В.В. Сташис (голов.ред.) та ін.] – Х. : Кроссруд, 2006. – С. 46-50.
11. Кримінальне право України. Загальна частина: [підручник для студ.юр. вузів і факт.] / М.І. Бажанов, Ю.В. Баулін, В.І. Борисов та ін.; За ред. М.І. Бажанова, В.В. Сташиса, В.Я. Тація – Харьков : Право, 2001. – 416с.
12. *Малков В.П.* Повторность преступлений. Понятие и уголовно-правовое значение / [Малков В.П.; науч. ред.: Волков Б.С.] – Казань : Изд-во Казан. ун-та, 1970. – 174 с.
13. *Шапченко С.Д.* Курс лекцій з кримінального права України. Загальна частина. Множинність злочинів [Рукопис] / С.Д. Шапченко. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 24 с.
14. Кримінальне право України. Загальна частина: [підручник] / Ю.В. Александров, В.І. Антіпов, М.В. Володько, О.О. Дудоров та ін. – К. : Правові джерела, 2002. – 408с.
15. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. – [6-те вид.перероб. і доп.] / За ред. М.І. Мельника, М.І. Ховронюка – К. : Юридична думка, 2009. – 1236 с.
16. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо відповідальності за незаконне заволодіння землями водного фонду): Пояснювальна записка до проекту Закону України внесена н.д. Міщенко С.Г. // Відомості Верховної Ради України від 28.08.2012, № 11110.
17. *Мороз М.А.* Повторність та сукупність злочинів: окремі питання кваліфікації // Вісник Верховного Суду України. – 2007. – №5. – С. 35-39.

18. Кримінальний кодекс України: Закон України від 01.09.2001 р. № 2341-III – Ст. 447 // Відомості Верховної Ради України 2014. – № 2-3. – Ст. 41.

19. *Матишевський П.С.* Кримінальне право України: Загальна частина: [підручник, перероб. та доп.] – К. : А.С.К., 2001. – 352 с.

20. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за порушення у сфері довкілля: Закон України від 05.11.2009, № 1708-VI // ВВР України від 13.04.2013. – №5. – Ст.44.

Буцко О.В. Кваліфікуючі ознаки складу злочину, передбаченого 239-2 КК України

У статті досліджуються кваліфікуючі ознаки складу злочину щодо незаконне заволодіння землями водного фонду в особливо великих розмірах.

Ключові слова: кваліфікуючі ознаки складу злочину, землі водного фонду, матеріальна шкода, територія.

Буцко А.В. Квалифицирующие признаки состава преступления, предусмотренного 239-2 УК Украины

В статье исследуются квалифицирующие признаки состава преступления незаконное завладение землями водного фонда в особо крупных размерах.

Ключевые слова: квалифицирующие признаки состава преступления, земли водного фонда, материальный ущерб, территория.

Butsko O.V. Aggravating circumstances of the offense under the Criminal Code of Ukraine 239-2

This paper examines the aggravating circumstances of the crime on illegal land acquisition fund water in a large scale.

Keywords: aggravating circumstances of the crime, ground water fund pecuniary damage area.

Стаття надійшла до редакції 02.03.2015.